

съдба, едва ли някой друг писател е проявявал толкова пиетет, обич и страст в пресъздаване не на *испанския колорит*, а на *испанската душевност*. С психологизъм, който изумява и покорява с навлизането в дълбините на един национален характер, към който творецът пристъпва далеч не като любител-турист или литератор - компилатор, пленен от екзотиката на една прекрасна и примамлива страна и следващ епигонски чужди образци и художествени шампи. Димов пристъпва към испанската тема като **космополит и сърцевед**, за когото човекът и вселената на неговите чувства са винаги еднакви и винаги различни, независимо от географските ширини. Защото писателят търси логиката на влиянието на географската и културна топография върху човешкия характер и темперамент, показвайки как познатите до болка чувства на обич и омраза, ревност, предателство, доверие, придобиват *неповторима емоционална и интелектуална окраска*, понеже винаги са строго индивидуални и неповторими, както и самата тяхна личност-носител.

Именно силата на димитърдимовското *херменевтическо вчувстване* в чужди съдби - лични и национални, в коренно противоположни душевности и темпераменти, а не само огромният му литературен талант го правят *неповторимо явление* в нашата литература. Димов е един **духовен конквистадор**, за когото *светът е Родина*. И в това отношение той също е уникален за българската литература и нейните автори, приемащи по-скоро *Родината за Свят*. Космополитът като **гражданин на света** не е БЕЗРОДНИК. Подобно на Диоген, той може да заяви, че е ОТВСЯКЪДЕ. В епоха на ожесточени и пристрастни дискусии за отношението родно и наднационално, свое и чуждо, регионално и надрегионално, белетристът решава дилемата на теоретиците, раздвоени между националното и универсалното, доказвайки чрез изкуството си, че няма смисъл да се чука на отворени врати, както превъзходно ще го определи **Владимир Василев** от страниците на „Златорог“, понеже самоуважаващият чуждото има сетива за родното и съответно - само обичащият Отечеството си уважава и цени по достойнство създаденото от другите културно творчество.

Романът „Тютюн“ разкрива Д. Димов като космополит и като познавач от най-висока класа на родната история, политика и култура. Големият художник на словото е и един от най-забележителните експерти по въпросите на политическото и икономическо развитие на страната. Подобно на произведенията на Балзак от „Човешка комедия“ по книгата може да се изучава българската история от 30-те и 40-те години. Изключителни са